

Ljudmila Rubljeuskaja

Csak egy egyes

A lépcsőház mellett, a padon egy Varázsló ül. Kezében bot, arca hatalmas kalapjának árnyékában, lábán foltozott nemezcsizma, kalucsnival. Már a lépcsőházi iszákosok is rég letettek arról, hogy ettől a süket kol-dustól akár csak egy lyukas garast is szerezzenek; pedig kunyeráltak ők a „gyógysörözésre” a zsugori ügyésztől a földszintről, sőt a magas erkölcsű úttörő-örsvezetőnőtől is a negyedik-ről. A Varázsló révedező tekintettel mered a panelekkel telezsúfolt távolba, miközben csillogó zöld legyek játszadoznak széles kalapján.

Pedig a Varázsló egy szempillantás alatt hasonlatossá válhatna ahhoz az üzletemberhez, aki ott épp svájci kabátban és fehér ingben kászálódik ki a gyöngyházfényű Mercijéből az „ötrongyos” nyakkendőjével. Nem kerülne semmibe a Varázslónak, hogy csináljon magának egy egész zsáknyit azokból a „rongyokból” – ahogy valamikor az aranydénárokat csinálta. De hát az arany volt! Ezek a fecnik meg... Fúj! Milyen sekélyes is lett a világ... És a Varázsló többé már nem érzi azt a pimasz, mámorító életkedvet, mely a leghihetlenebb tettekre buzdítva őt, azok megvalósítása által hatalmába adta Neki, akit nem nevezünk nevének... Ám Ő, a Sötétség Ura, nem ad semmit csak úgy. Megosztozott hatalmán a Varázslóval, de cserébe ürességet ültetett a lelkébe: félelmeteset, hideget, reményvesztettet. Ez az úr egyre csak terjedt és terjedt, míg végül elárasztotta egész varázsló-lényét. A hatalma megmaradt. De a Varázsló tudta: amint csak használja, menten

megnő a halálos hideg a lelkében. És akkor már elég közel férkőzik hozzá Ő... a Halál.

A halálhoz a Varázsló úgy viszonyul, mint fogfájós ember a fogorvoshoz. Egyrészt tudja, hogy az orvosi kezeléssel véget érnek a szenvedései, másrészt amennyire csak lehet, halogatja a dolgot, félve az új, elkerülhetetlen és éles fájdalomtól. Milyen későn is érted meg, hogy az életben minden mindennel összefügg és mindenért meg kell fizetni. A világ olyan, akár a közlekedőedények rendszere: amikor elutasítod a jót, a gonosz foglalja el a helyét. Aztán pedig, amikor a gonosz visszavonul, a jó, amely visszatér a helyére, olyan lesz, mint az égető tűz. És égetni, perzselni fogja a bűnös lelket, míg végül teljesen ki nem égeti a gonosz lepráját, minden fekélyét és daganatát. És amikor a betegség gyógyíthatatlanná vált, és a gonosz áttétei beszórték az egész lelket? Örök tűz...

A Varázsló megfakult szemével hunyorog. Nem, jobb itt, a kellemes napocska fényében ülni a kopott padon, azzal a tudattal, hogy él...

A szomszédos lépcsőházhoz megint egy márkás autó érkezik. Az öreg tekintetét lassan az út szélén felsorakozott autók felé fordítja. Förtelen... A Varázsló tehetetlen dühvel és végtelen unalommal néz a legközelebbi autó rendszámtáblájára: MIH 99-99. Kilencvenkilenc-kilencvenkilenc. Az elégtelenség száma. Borzasztóan akaródzik hozzáadnia egy egyest. Mi változna ettől meg a világban? Átkozott világ. Átkozott udvar. Átkozott autó.

Átkozott rendszám. Mintha csak valaki nem csukta volna be rendesen az ajtót, és a keskeny résen húzna befele az ellenszenves, dermesztő huzat és szekírozna, és nem hagyná nyugton...

És a Varázsló dönt. A vágy feltörése jelentéktelen, akár egy pislogás – még a zöld legyek sem szállnak el a kalapjáról. És egyszerre a fekete kilencesek ragyogó kövér piócákként kiegyenesednek, fejük összeér a farkukkal... Az első összenyomódik, rövidül... Az akkurátus fémtáblán ott az ünnepélyes és tökéletes 10-00. De a Varázslótól származó erő: megposhadt, sötét, ingatag erő, nem koncentrálódhat és végződhet egyetlen – ezen – pontban; mint vízbe dobott kő nyomán a hullámok, árad szét világszerte, és az összes autó rendszámának számjegyeihez hozzáadódik egy egyes... Csak egy egyes... És csakis az autók rendszámtábláin.

A város pereme. Szabványos panel lakótelep. Két rendőr állítgatja le a gyöngyházfényű Mercedeseket. Perzsel a nap, és a rendőrök egy limonádés standtól nem messze választottak helyet maguknak. Ritkán haladnak el autók, különösképp Mercik, míg végre felbukkan egy... Igaz, egyáltalán nem gyöngyházfényű.

– Na, akkor állítsuk csak meg...

Az autó tulajdonosa, egy kopaszodó alak kék, „Mustang” feliratú pólóban, odanyújtja az út urának a papírokat.

– Csak a szokásos ellenőrzés... Ne aggódjon – a fiatal rendőr kelletlenül nézi át az autó papírjait. Hirtelen tekintete belemered a forgalmiba, úgy, hogy a sofőr, még nem is tudván, mi történt, megfeszül, mintha ütésre számítana.

– Ez nem az ön autója...

– Elnézést... Itt valami hiba történt... Én már négy éve járok ezzel

az autóval. Mindenki tudja, és a papírok...

– Úgy-úgy, a papírok... A forgalomban szereplő rendszám negyvenkilenc-tizenkilenc, az autón pedig mi áll?

A sofőr kiugrik az autóból és értetlenül szemléli tulajdonát: 50-20. Megdörzsöli a szemét, megpiszkálja a rendszámot, körberohanja az autót... De hihető egyáltalán, amit valami huligánokról motyog, akik pont most, menet közben cserélték le a rendszámtáblákat?

– Biztos úr! Az autómon huligánok pont most cserélték le a rendszámot! – vág közbe egy hang kicsit meszszebről: vörös képű, cowboy-inges alak – ránézésre igazi sofőrféle – repül az utak uraihoz a limonádés stand mögül. Az idősebb rendőr ösztönösen a szolgálati járgány felé fordul...

– Sztasz! Nézd a rendszámunkat! – a rendőr valamiért suttogva beszél, mintha aggódna, nehogy valami még nagyobb szerencsétlenséget idézzon elő.

Fél óra múlva a rendvédelem, akár a megbolygatott hangyaboly. Számítatlan autólópással gyanúsított őrizetes, végtelen mennyiségű bejelentés és telefonhívás huligánok által elkövetett rendszámcserekről. Az általános kétségbeesés légkörében észrevesznek egy törvényszerűséget: a rendszámok aktuális számjegyei eggyel nagyobbak, mint az ellopott táblákon voltak... A hír feje tetejére állítja az utcákat. Az autótulajdonosok a garázsokhoz rohannak. A parkolóőrök kutyákkal védett őrbódéikba zárkóznak. A sofőrök nem hajlandóak elindulni a lecserélt rendszámtáblák miatt. Jó néhány vállalási szekta rögvést kihirdeti, hogy a rejtélyes jelenség a világvégét jelzi, két szekta pedig kikiáltja, hogy az autók a sátán eszközei, amelyek az egész em-

beriség pusztulását okozzák. Az autóbusz-megállóban és az aluljáróban osztogatott röplapok borzalmas közúti balesetek tényeiről és a halálos áldozatok szörnyűséges számáról tudósítanak. Itt-ott tűz üt ki, robbanásokat hallani: önjelölt inkvizítorok égetik „a sátán eszközeit”. A közlekedés megszakad. Mert a félelem és tudatlanság szülte gyűlölet a mit sem vétett trolibuszokon, autóbuszokon és villamosokon csattan... A metrójárókat szentelt vízzel hintik és deszkákból tákolat keresztkekkel zárják le.

Az emberek megrohamozzák a boltokat, hogy élelmiszerből, gyufából, szappanból bevásároljanak a végnapokra. Aztán már senki nem vásárol semmit; egyszerűen csak viszi, amit bír. Az utcák egész hosszában bevert vitrinek sorakoznak, bűzölgő füst terjeng, robbanásokat hallani. A magányos járókelők lábai alatt összetört üveg ropog, szanaszét szórt gríz, egy szemüveg...

Ugyanez zajlik más országokban. Csak Afrika úszta meg többé-kevésbé az általános fejetlenséget, valamint egyéb áldott helyek, ahol az őslakosok hozzászoktak, hogy szarvasok, tevék vagy bicikli segítségével közlekedjenek – vagy ugyanazon módon, mint Ádám ősatyánk...

De az az Idő, amelyről halandó nem tudhat (ahogy meg van írva a Bibliában), még nem érkezett el. A bonyolult mechanizmus egy apró csavar szükségtelen elmozdítása folytán romlott el. A Világmindenség Nagy Gépésze és Tervezőmérnöke eltávolította az apróságot, újból forogtak a kerekék és spirálok, és a Hozzáadott

Egyes Pillanata kitöröltetett és kido-batott a Világmindenség történetéből, ahogy a magnetofonszalagból is kivágják a begyűrődött darabot. A szalagot megragasztják, a kazettát beteszik a magnetofonba, és megnyomják a megfelelő gombot.

A gonosz visszatért, ahonnan jött, akár szellem a palackba, mérhetetlenül megsokszorozódva, koncentráltan és halált hordozva...

A négyemeletes szürke ház udvarán néhány autó áll. Gyerekek rohanganak köztük, bele-belelesnek a visszapillantó tükrökbe. Egy csíkos rövidnadrágos kislány egy nagy vödör szemetet cipel ki a lépcsőházból, a műanyag fogantyút mindkét kezével fogva lépdél a kukák felé... Egy magas, sovány alkoholista, egy szál zakóban megáll az öreg előtt, aki a lépcsőház mellett, a padon ül hatalmas kalapjában, lábán nemezcsizma, kalucsnival...

– Hallod, öreg, na, legyél már legalább egyszer férfi – motyogja az iszákos. – Na adj legalább egy pofa sörre. Holnap megadom, hallod, te vén tuskó?

Az iszákos oldalba vágja az öregembert, amitől az eldől, mint egy zsák, kalapja elgurul a földön, és a legyek méltatlankodva keringenek felette.

– Banyek... – mormolja rémulten az iszákos, és ahogy hátrahőköl, megbotlik az öreg botjában, és szintén elesik. Egy dolgot viszont már ő is megértett: ez az ember már nem ad neki kölcsön...

Felföldi Annamária fordítása